

Друзям-ровесникам

Микола Карпенко

Як стихла війна, молодого солдата
Звільнять не спішили в запас,
І подруги наші, найкращі дівчата,
Ще довго чекали на нас.

Ми їх обнімали важкими руками,
Вночі прокидались од снів...
Отак непомітно ми й стали батьками,
І власних діждались синів.

Отак і промчало у клопотах літо,
А весни згоріли в бою...
Уже й нашу чарку по вінця налито —
Так вип'ємо чарку свою!

Уже наша осінь в садах багряніє,
І родом, і плодом рясна.
І тільки у серці, у серці весніє, —
Бо нас обминула весна.